

Reisverhaal Ghanaschoolsupport oktober 2017

De eerste dagen in Ghana

Als we 's avonds 17 september om 22.00 uur landen op de luchthaven Kotoka in Accra begint ons Ghanese avontuur. Eigenlijk begon het natuurlijk al thuis bij het aanvragen van ons visum, slikken van de malariapillen, inpakken van alle spullen in onze 7 koffers: t-shirts van Kindergemeenschap de Werkplaats, kinderschoenen van de Emmaus, 9 paar loopschoenen van de zoon een vriendin, toiletartikelen etc. etc.

We hebben een doel deze reis: onze vijf gerealiseerde projecten bekijken en waar mogelijk verbeteren. Nieuwe producten laten naaien zoals tafellakens en kinderschorten en nieuwe scholen bezoeken en projecten voor schoolkinderen bepalen.

Bij de douane is de eerste hindernis, men wil alle tien de koffers (ook die van Esther) op inhoud controleren. Gespannen wachten we de onderhandelingen tussen Esther, onze Ghanese begeleidster en moeder van Samuel (bestuurslid) en de douane-employee af. Er zitten geen rare spullen in de koffers behalve natuurlijk de 2000 stuks paracetamol en we weten niet of dat een probleem kan zijn.

Na 10 minuten praten mogen we door omdat Esther er in het Twi's op wijst dat we een stichting zijn en alleen maar goed komen doen in Ghana. Als we de terminal uitlopen voelen we de klamme warmte en worden we opgewacht door tientallen goedbedoelde opdringerige jongens/mannen die ons graag willen helpen de koffers naar de pick-up te brengen. Dit is hun kans om een paar cedis te verdienen. Gelukkig ontmoeten we snel onze chauffeur Ben die ons naar het hotel rijdt. Het hotel is van te voren grondig bekeken, Esther heeft "our people" laten checken of het hotel veilig is, we komen immers met een hoop bagage. Security first! Ghana is een heel veilig land, maar Esther en Samuel vinden onze veiligheid heel belangrijk. Het hotel is prima en we gaan snel slapen want 12 uur reizen sloopt je.

Gaten, hobbels en kuilen

De volgende ochtend beginnen we aan onze autorit van Accra naar Sefwi Bekwai. We vertrekken vroeg en zullen onderweg stoppen in Kumasi (stad met 2 miljoen inwoners). De reisafstand van Accra naar Sefwi Bekwai is nog geen 600 km, maar je hebt minimaal 10 uur nodig om er te komen. De wegen zijn per definitie allemaal slecht, hobbels, kuilen en ontelbare drempels. De chauffeur kent de weg op z'n duimpje en slalomt ons de hele rit om alle gaten en sleuven die in het wegdek zitten.

Bij elk dorpje staan tientallen vrouwen met schalen op hun hoofd producten te verkopen. We kopen ananas, bananen en onze favoriete bananenchips. Dit is de enige manier voor de vrouwen om enig inkomen te genereren en als ze geluk hebben verdienen ze 10 cedis per dag, ca. 2 euro. Een loodzwaar bestaan met 15 kg goederen op je hoofd in de brandende zon de hele dag in vervuilende autoluchten.

In de middag arriveren we in Kumasi en er is een hopeloze verkeerschaos. Om ons hierdoor heen te worstelen hebben we zeker een aantal uur oponthoud. Na een korte stop om te eten bij familie van Esther vervolgen we onze weg richting Sefwi Bekwai, hoe verder we het binnenland in komen hoe slechter de wegen. Ook zijn er tientallen checkpoints waar de politie met mitrailleurs ons regelmatig staande houdt. Ze willen allemaal even een praatje met ons houden, zoveel Obruni's (witten) komen

ze nu ook niet tegen en wie weet willen we wel wat betalen. 's Avond komen we eindelijk doodmoe aan in Sefwi Bekwai, in hotel The Green Roof. In Ghana is het vroeg donker rond half zeven en donker is daar echt donker.

Eerste fles jenever wordt uitgedeeld

De volgende ochtend staat ons gelijk een officieel bezoek te wachten. Het is traditie om eerst de 'Queenmother', de hoogste ceremoniële verantwoordelijke van de regio, te bezoeken. We moeten haar formeel toestemming vragen om haar regio te mogen bezoeken. We worden hartelijk en enthousiast ontvangen, Nana hebben we in 2014 voor het laatst gezien en we overhandigen een fles Hollandse jenever en een bijna nieuwe telefoon waar ze zichtbaar blij mee is. Zo maak je vrienden in Afrika. We drinken een cola, goed voor de reiniging van ons darmstelsel en gaan terug naar het hotel.

Het Green roof Hotel is een prima hotel waar we goede ervaringen mee hebben. Echter nu worden we elke morgen om 5.00 uur gewekt door een sirene van de naastgelegen school. Na de sirene volgen 15 minuten vrolijke gospelliederen. Waarschijnlijk bedoeld om de kinderen te wekken, echter wij willen graag nog wat langer slapen.

Als een lopend vuurtje doet het bericht de ronde dat we in het dorp zijn gearriveerd zijn. Zonder enige aankondiging meldt zich een schoolhoofd en familie van de QM om kennis met ons te maken. Een ondernemer in delfstoffen wil zaken met ons doen en laat heel vriendelijk een dure fles wijn achter. Maar helaas we zijn hier maar voor een doel en dat is om kinderen op basisscholen te helpen.

Bezoek aan onze naaischool, paleis en markt

We hebben een strakke planning gemaakt met voor iedere dag een programma. De eerste dag gaan we op bezoek bij onze naaischool. Voordat we vertrekken, moeten we even in gesprek met de hotelmanager. We worden gek van de wake-up call van de school naast ons. Wij hebben onze slaap hard nodig en op deze manier kunnen we niet goed bijtanken. De hotelmanager belooft actie te ondernemen en we vertellen hem dat we anders op zoek moeten naar een ander hotel. Hij gaat echt zijn best doen want we hebben voor twee weken geboekt.

De naaischool is geïntegreerd in de Corsa school die we goed kennen. We worden ontvangen door het schoolhoofd Anane en Bismark onze "sewingmaster". Zodra we de klas in komen zien we de studenten ons gespannen aankijken, dit is een ongelooflijk mooi moment voor iedereen. Anane en Bismark vertellen de studenten en een aantal ouders in het Twi's over onze foundation en wij vertellen over de gemaakte producten die we in Nederland verkopen. Helaas is er veel verloop geweest in de klas. Vandaag ontbreekt een aantal kinderen: sommigen moeten thuis

werken en van twee meisjes is de vader ziek dus die moeten voor de familie zorgen. We horen dat veel kinderen enthousiast met de opleiding beginnen, maar moeten afhaken omdat er minder inkomen bij het gezin binnenkomt. Als onze studenten naar school komen kunnen ze niet bijdragen aan het gezinsinkomen. Als we een meisje het woord geven barst ze in tranen uit want haar vader is pas geleden overleden en er zijn geldproblemen. Ze is bang dat ze de opleiding niet kan afmaken. Ook is het voor een aantal studenten moeilijk om de afstand van hun huis naar school te overbruggen, soms moeten ze een uur lopen voordat ze op de naaischool zijn en in het regenseizoen valt dat dan niet mee, de wegen zijn zo slecht en alles verandert dan in een grote modderpoel.

Bismark laat zien wat de studenten allemaal leren aan de hand van een voorbeeldboek. De studenten zijn hard bezig met het maken van onze nieuwe producten zoals kinderschorten, tafellakens, boodschappentasjes en ovenwanten. Voor alle studenten hebben we een kadootje meegenomen, iedereen krijgt een fles shampoo en als we die uitdelen dan zie je opeens de gespannen gezichten verdwijnen en wordt het opeens een hele vrolijke boel. Wij hebben met Anane en Bismark een gesprek over hoe we de kinderen kunnen helpen om hun in staat te stellen de opleiding af te maken.

Op bezoek bij koningen en queenmothers

Plotseling krijgen we een telefoontje van Esther: we worden verwacht op het paleis! Snel maken we nog wat foto's van de meiden en hun ouders en haasten ons naar de pick-up. Eerst halen we onze laatste fles jenever op en onderweg kopen we nog wat kadootjes zoals maltbier, cola en water want je kunt niet met lege handen in het paleis aankomen. We worden ontvangen door 15 koningen en twee Queenmothers. Ze zijn allemaal traditioneel gekleed in mooie Ghanese kleding. In een bloedheet klein vertrek zitten we dan schouder aan

schouder in een grote kring en worden er over en weer veel loftuitingen geuit. Onze laatste fles jenever overhandigen we aan de oudste en belangrijkste koning die de fles met veel plezier in ontvangst neemt. We horen hoe blij de mensen zijn met onze projecten en hoe bijzonder het is dat wij blanken helemaal naar Ghana komen om te helpen. Esther neemt het woord en ze is zichtbaar geëmotioneerd dat ze aanwezig is bij deze belangrijke en bijzondere gebeurtenis. Na een uur is de ontvangst afgelopen en moeten we nog even mee naar het huis van queenmother Nana waar een kleermaker op ons staat te wachten. Als dank voor al onze hulp worden onze maten opgenomen voor een blouse en jurk. We zijn benieuwd wat dat gaat worden!

We nemen afscheid en gaan dan zelf de markt bezoeken want er moeten nog veel stoffen gekocht worden voor de naaischool. Graag willen we dat men nog producten naait die we mee naar huis kunnen nemen. Bismark begeleidt ons op de markt en geeft advies over de kwaliteit van de stoffen en doet de onderhandelingen. Ook Ben de chauffeur begeleidt ons altijd en er is een vaste assistent aanwezig: Otto een aardige jongen die in Accra gestudeerd heeft en die het leuk vindt om met onze camera, foto's en video's te maken. Met deze hele stoet trekken we door de markt waar wel een bezienswaardigheid zijn. Twee Obruni's die gaan shoppen....

Als we weer aankomen bij de Greenroof worden we opgewacht door de hotelmanager, hij heeft alles geregeld en we kunnen er zeker van zijn dat onze nachtrust geregeld is. Hij meldt ons dat de school via zijn hotel afhankelijk is van de elektra en ze zullen het geluid veel zachter zetten, desnoods schakelt hij de stroom uit. We zijn blij met zijn mededeling en nemen een koud drankje op ons terras. Dit kan nog net want voordat de schemer zijn intrede doet moeten we i.v.m. muggen (malaria) het restaurant in en sluiten we die dag af met een heerlijke gefrituurde Tilapia.

Rustdag

De volgende dag hebben we een rustdag ingepland en we verheugen ons erop. Helaas worden we wederom om 5.00 gewekt door lawaai uit de speakers. Alles gaat hier in Afrika allemaal heel anders dan thuis en daar is een uitdrukking voor: TIA, THIS IS AFRIKA! (deze hebben we van Samuel geleerd). We melden de hotelmanager dapper dat we naar een ander hotel gaan. De beste man baalt hier natuurlijk enorm van, er valt nu een enorme omzet weg, 12 overnachtingen, diners, ontbijt en drankjes. Voor hem een ramp. Gelukkig hadden we ons al een beetje georiënteerd en het

Queenshotel aan de andere kant van het dorp gebeld om te vragen of ze plaats hebben. Door de vrouwelijke charmante hotelmanager Alberta wordt ons gegarandeerd dat het hotel echt rustig is. Binnen een uur zijn we over en nemen eerst even onze rust. Daarna starten we het maken van een nieuwe planning want deze is door de locals behoorlijk omgegooid.

We willen tijdens ons verblijf in SB basisscholen bezoeken die in aanmerking komen voor faciliteiten. Een eerste selectie is gemaakt door Anane het schoolhoofd die ons goed en objectief ondersteunt. Ook willen we de Njetina en Corsa school bezoeken (de scholen waar we tot nu toe projecten mee gedaan hebben). Deze herplanning doen we op ons nieuwe zelf gecreëerde terrasplekje bij het Queenshotel, met als lunch verse ananas, heerlijk! Helaas is dit rustmomentje van korte duur want Esther komt met de chauffeur aangereden en is helemaal in het zwart gekleed. Zij moet onverwacht naar een begrafenis omdat iemand in haar familie is overleden en ze zou het heel fijn vinden als wij mee gaan. Dus doen wij snel een zwart T-shirt aan en stappen de auto in op weg naar de begrafenis. Midden in het dorp is het een enorme drukte met iets te luide maar vooral hele vrolijke muziek. Van ons wordt verwacht dat we iedereen een handje geven (honderden aanwezigen) en mogen dan vervolgens gaan zitten. We zijn onder de indruk van de saamhorigheid van de Ghanezen. Men steunt elkaar in grote getalen. Vervolgens komt iedereen ons weer een handje geven en na het geven van een donatie aan de nabestaande mogen wij, gezien ons drukke programma, de begrafenis verlaten. Als we bij het hotel zijn krijgt de kok duidelijke kookinstructies van Esther die eist dat er voor ons netjes en hygiënisch gekookt wordt. Want onze Europese magen zijn kwetsbaar in Afrika. Daarna genieten we van ons welverdiende koude biertje en cola en het diner: rijst met gefrituurde kip.

Bezoekdagen Njetina en Corsa scholen en oprichting "committee of Headmasters"

Op vrijdag 22 september gaan we een hele dag naar het dorpje Njetina naar de gelijknamige Njetina school. We hebben daar een toiletgebouw gerealiseerd en vandaag is de officiële opening. We willen de schoolkinderen van Njetina net als in 2014 bij Corsa, open laten maken van sokken. Een grote klus dus hebben we met Bismark afgesproken dat de studenten ons gaan helpen met het "aaproject". Indra heeft vanuit Nederland 40 paar sokken, vulmiddel etc. meegenomen en met een goede instructie worden daar knuffelapen van gemaakt. De master, 6 studenten en een aantal naaimachines worden vroeg in de ochtend naar de Njetina school gebracht. Daarna worden wij opgehaald en bij aankomst staat de king van het dorp en zijn personele staff ons op te wachten. We worden naar een binnenplaats begeleid waar een ceremonie plaatsvindt. Men is blij dat wij hun dorp bezoeken. Er wordt gebeden, speeches gehouden in het Twi's en Engels en er worden veel handen geschud.

De koning ziet er prachtig uit gehuld in mooie traditionele zwart-witte kleding met op zijn hoofd een vergulde gouden kroon. Aan het eind van de ceremonie moet John alle namen van de aanwezigen nazeggen wat tot enorme hilariteit leidt. Fonetisch klinkt het allemaal niet zo best in het Twi's'.

Eindelijk mogen we richting school en is er een nieuwe ceremonie waar ook weer de Queenmother aanwezig is. Nu met spectaculaire djembé drum en danseressen afgewisseld met speeches en gebed. Indrukwekkend allemaal en het lijkt net alsof we in een film zitten. Geld wordt gedoneerd in de

kleding van de danseressen of op de grond gegooid uit dankbaarheid. Danseressen springen op onze schoot en we laten alles maar over ons heen komen. Een enorme tropische regenbui verstoort de hele ceremonie wat ons de gelegenheid geeft om snel instructies te geven aan het 'sewingteam' hoe de knuffelapen gemaakt moeten worden. De geselecteerde groep schoolkinderen die mee mag helpen met de apen vinden het geweldig allemaal en ze gaan straks allemaal naar huis met een bijzondere knuffelaap die ze trots kunnen laten zien aan hun ouders.

Na alle ceremonies is het tijd om het nieuwe toiletgebouw officieel te openen. Eerst wordt alles gezegd en daarna knipt de QM het lintje door. Het is een mooi gebouw geworden met 8 toiletten; 2 witte toiletten zoals wij ze kennen en 6 afgeschermdde gaten in de cementen vloer. Het is al volop in gebruik. Volgens Derrick het schoolhoofd is de impact groot, de aanwezigheid van kinderen is vergroot en de hygiënische omstandigheden zijn echt verbeterd. De kinderen hoeven hun behoefte nu niet meer in de bush te doen waar gevaarlijke slangen zitten. Tussen de bedrijven door hebben we een gesprek met de hele school staff en we doneren twee laptops waar men ontzettend blij mee is. In de pick-up ligt een koffer met WP T-shirts (van Kindergemeenschap de werkplaats te Bilthoven) en schoenen (gekregen van de Emmaus te Bilthoven) en Esther kijkt welk kind wat nodig heeft. Een schooljongetje zonder schoenen en een kapot shirt wordt uit de groep gepikt en naar een apart kamertje geloodst, daar voorziet Esther hem van nieuwe schoenen en een nieuw WP-shirt. Helemaal ontdaan gaat het jongetje terug naar zijn klas, hij heeft schoenen en een nieuw T-shirt, wouw! Er is een man aanwezig op de school die ons opvalt: hij praat goed Engels en is uit zichzelf naar de school gekomen om te zien wat er vandaag gebeurt. We maken kennis met Kwabe een man die voorheen in de politiek actief is geweest en nu met 'pensioen' is. We zoeken nog iemand die naast Anane een belangrijke rol in ons commitee kan vervullen. Een onafhankelijke persoon die ons kan adviseren met nieuwe projecten. We nodigen Kwabe uit voor het overleg met de 'headmasters' dat morgen plaatsvindt. In de namiddag wordt het bezoek afgesloten en worden de sewingmaster en girls naar huis gebracht en praten we nog even na met het schoolhoofd Derrick. De meisjes van de sewing school krijgen ook allemaal een mooi T-shirt en allemaal 10 cedis mee naar huis omdat ze zo hard gewerkt hebben waar ze enorm dankbaar voor zijn. Derrick is zichtbaar ontroerd van deze dag en vraagt ons nog even iets te schrijven in het schoollogboek als herinnering. Daarna verschijnt onze trouwe chauffeur Ben en brengt ons terug naar het Queens hotel waar we uitgeput, maar voldaan op ons terrasje neerstrijken.

Ons nieuwe hotel bevalt goed ook al hebben we hier ook onze TIA-momentjes. In Afrika is de stroomvoorziening erg instabiel, soms is er uren geen stroom waardoor de airco 's nachts niet werkt (nachttemperatuur zonder airco is ca. 24 graden). Dan weer is er geen water en kan er niet gekookt worden in het restaurant. We krijgen wat moeite met ons dagelijkse ontbijt: toast met een omelet. Zoveel eieren hebben we lang niet gegeten (John heeft 40 eieren in 2 weken op). De hotelmanager is een lieve dame die werkelijk alles wil doen om het ons naar de zin te maken heel dienstverlenend en op een avond gaat ze zelfs avondeten in het dorp halen omdat in het hotel alles op is.

De volgende dag staat de vergadering met de schoolhoofden op het programma. We vertrekken naar de Corsa school en zullen daar voor het eerst onze nieuwe bibliotheek zien. De vergadering met schoolhoofden hebben we bewust hier gepland zodat ze allemaal kunnen zien welke projecten gerealiseerd zijn. Het is echt een prachtig gebouw geworden waar we enorm trots op zijn. Aanvankelijk zouden er 10 schoolhoofden van public schools aanwezig zijn, echter omdat Anane vele malen gebeld is door schoolhoofden die niet op de lijst stonden en ze hem smeekten of ze ook niet op de vergadering mochten komen, ontstond er een groep met 14 schoolhoofden. Deze schoolhoofden hebben een formulier in moeten vullen met gegevens over hun school, aantal kinderen, aantal staff, financiële gegevens en de hulp die ze nodig hebben. De vergadering wordt ook bijgewoond door Kwame en geopend met gebed en het is prachtig om te zien hoe graag men met onze stichting wil samenwerken. We vertellen over Ghana Schoolsupport en onze werkwijze. Ons idee is dat de schoolhoofden gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor nieuwe projecten. Wij zullen een

project bij één van de scholen toekennen en vervolgens dient men elkaar te helpen en controleren. Om een zuivere werkwijze te stimuleren willen we gaan werken met een 'integrity statement'. Iedereen die dit ondertekent verklaart te werken voor het algemene belang. Vervolgens maken we een rondje op het terrein van de Corsa school en laten zien wat we allemaal gerealiseerd hebben: toiletgebouw, sewing school en bibliotheek. Het maakt veel indruk op de schoolhoofden. Nadat iedereen die aanwezig is het integrity statement heeft ingevuld en ondertekend is officieel het "committee of Headmasters" beëdigd. Dit zijn de schoolhoofden waarvoor we de komende jaren projecten willen realiseren. Om dit te vieren hebben we geproost met een malt bier waar de Ghanezen gek op zijn.

Aan het eind van de dag hebben we nog een vergadering met Anane, Derrick, Kwame en een aannemer om te komen tot een ideaal ontwerp van een toekomstig toiletgebouw. We hebben er nu twee gebouwd (Corsa en Njetina) en we willen naar een ontwerp van "the best of two". Als het schemerig wordt merken we dat de muggen ons gevonden hebben en we besluiten snel naar het hotel te gaan met het verzoek aan het team om tot een mooi ontwerp te komen.

Zondag de dag na de vergadering, worden we uitgenodigd om een kerkdienst bij te wonen. 'The father' heeft ons via Esther gevraagd een toespraak te houden over onze organisatie. 's Morgens komen we aan en we horen een hoop vrolijke muziek. Er zijn ca. 400 kerkgangers aanwezig en wat zien de mensen er mooi gekleed uit. Ook hier weer de iets te harde muziek en de bezoekers bewegen soepeltjes achter de plastic stoeltjes op de klanken van de muziek. Voor hele gezinnen is dit het belangrijkste moment in de week. Mensen werken hard en vaak ook nog op zaterdag zoals het bij ons vroeger ook het geval was. Veel handmatig en zwaar werk. De kerkdienst vindt plaats in een ontspannen en feestelijke sfeer. Na een uur muziek en preken worden we door "the father" naar voren geroepen en richten we het woord tot de gemeenschap. We vertellen wie we zijn, wat we doen in Sefwi Bekwai, wat onze doelen zijn en wat we bereikt hebben. Ons motto "education is the best medicine for everything" komt goed over. Ook citeren we een quote van Nelson Mandela "Education is the most powerful weapon which you can use to change the world". Gevolgd door applaus. We brengen niet alleen wat, we vragen de bezoekers ook iets: of ze alstublieft hun kinderen zoveel mogelijk naar school willen laten gaan. Onze toespraak is in het Engels en daar bewijst Esther weer haar toegevoegde waarde: ze vertaalt de speech in het Twi zodat de aanwezigen begrijpen wat we zojuist in het Engels hebben verteld. De bezoekers klappen uitbundig en wij voelen ons de missionarissen van het onderwijs. Na onze speech krijgen we alle zegeningen "god bless you all" van de kerk en bezoekers en verlaten beduusd de kerk. Wat een prachtige ervaring was dit!

s Maandags worden we op de Corsa school verwacht waar de officiële opening van de bibliotheek zal plaatsvinden. Ook hier weer een prachtige ceremonie waar uiteraard de Queenmother aanwezig is. Er is een hele tribune gebouwd en alle stoeltjes staan in een carré opgesteld onder geïmproviseerde partytenten om de bezoekers en kinderen niet in de zon te laten zitten. Prachtige en warme toespraken werden er gehouden en we worden wel erg in het zonnetje gezet. Soms toch ook ongemakkelijk. Ook kinderen spreken ons toe zowel in het Engels als Frans. John had voor de grap tegen het schoolhoofd Anane gezet dat Indra vijf talen spreekt en hij begon een dialoog met Indra in het Frans en hij pochte dat hij ook een beetje Chinees sprak. Volgens een Afrikaans gebruik kregen we kilo's fruit van de school: kokosnoten van de palmbomen op het schoolterrein, bananen, casaves en avocado's. Als grote verrassing ontvingen we een oorkonde voor onze verdiensten. Ook namen we voor de Emmaus Bilthoven een oorkonde in ontvangst omdat zij 2 projecten gefinancierd hebben op de Corsa school. Als laatste kregen we speciale stof, specifiek voor Corsa school want op de stof is te zien dat Corsa een prijs in het onderwijs heeft verdient. We zullen onze naaidocent vragen om iets moois te maken voor ons.

Bezoek aan 12 public schools

Na alle feestelijkheden begon nu het zware werk: 12 scholen willen we bezoeken!

We wisten al dat het een zware klus zou worden om al die scholen te bezoeken. Intensief in verband met de hitte en hoge vochtigheidsgraad. Sommige scholen waren echt slecht bereikbaar, sommigen waren nauwelijks met onze 4wheeldrive te benaderen. Een aangrijpende ervaring. Helaas waren alle voorzieningen echt onder de maat bij de publieke scholen. Bizarre toestanden hebben we gezien waar we allemaal ook Esther, de chauffeur en de assistent van schrokken. Zo weinig faciliteiten; te weinig klaslokalen, veel te weinig meubilair, kinderen die met zo'n vijf of zes man één boek moesten delen, zelfs soms geen pennen of potloden en schriften hadden. Soms kwamen we een klas binnen en lagen kinderen met hun buik op een vieze grond met krijtjes op de grond sommen te maken. We zagen veel provisorisch gedeelde klaslokalen die zorgen voor gevaarlijke situaties: aluminium golfplaten stonden tussen de kinderen met scherpe randen. Geen toiletvoorzieningen, kinderen doen hun behoefte in de bush en dat is ook weer gevaarlijk in verband met slangen. Gelukkig is het

inkomen van leraren wel geregeld; ze worden door de overheid betaald. Ook is er een voedselprogramma: elke dag is er een kok en assistent die eten bereiden voor alle kinderen op school. De kwaliteit van het eten laat uiteraard te wensen over, maar goed de magen worden gevuld en het is ook een stimulans voor ouders om hun kinderen naar school te sturen. Men krijgt echter nauwelijks geld van de overheid om voorzieningen te financieren (onderhoud school, schoolspullen, boeken en meubilair etc.).

Soms kwamen we een klas binnen en begonnen kinderen spontaan te huilen omdat ze schrokken van onze witte gezichten, veel kinderen maar ook ouders hadden nog nooit blanken gezien. Met een high five, aai over de bol of knuffel trokken ze dan vaak wel weer bij....

We sloten vaak af met een gesprek met het schoolteam en leden van de PTA (parents teachers association) en een fotosessie want dat vonden ze allemaal erg leuk. Elke school heeft een aantal T-shirts van de werkplaats uit Bilthoven gekregen en de kinderen met de meest kapotte kleding kregen van Esther zo'n mooi WP T-shirt of schoenen, ze vonden het geweldig. We besluiten ter plaatse welke school een laptop krijgt of een telefoon. Als de school geen elektriciteit heeft kan men niet zoveel met een laptop. Al onze spullen hebben een goede

bestemming gevonden; de 10 koffers waren snel geleedigd.

Dagje Kumasi

Zo hadden we nog een probleem op te lossen voor de naaischool. Hoe konden we de studenten binden aan ons lesprogramma waarbij de uitval verlaagd werd. Een ingewikkeld maar begrijpelijk probleem. Als ouders hun kinderen naar de naaischool sturen zijn er minder inkomsten voor het gehele gezin. Na veel brainstormen kwamen we uit op het volgende idee: als onze studenten de uniformen voor de schoolkinderen van Corsa maken, kunnen ze daarmee wat verdienen. Dat kan alleen als de studenten voldoende vaardigheden hebben en voor de uniformen was het noodzakelijk dat er een goede lockmachine zou komen om de kleding goed af te werken. Daarnaast verzocht de sewingmaster ons om 2 ventilatoren te plaatsen omdat het zo heet was in de klas. Kortom we gingen met een opdracht naar Kumasi: 2 ventilatoren kopen plus een lockmachine. Bismark had wel een adres voor ons en zo reden we op de vroege ochtend weg naar de grootste markt van West-Afrika om inkopen te doen. Wederom op die helse dodenweg met gaten en hobbels en de vele tientallen checkpoints. We werden bedreven in het vriendelijk passeren van de agenten en het toverwoord was telkens, 'we are a NGO' en dan konden we vaak vrij gemakkelijk doorrijden, sommige wilden de lading controleren en sommigen kwamen met de mededeling, ""hello guys tommorrow it is weekend"" en dan wisten de Ghanezen in de auto wel hoe laat het was, men had geld nodig voor het weekend om een biertje te kopen....

Na vier uur rijden met enorme verkeersopstoppingen kwamen we aan in Kumasi en het was niet makkelijk de naaimachinezaak te vinden, er werd driftig heen en weer gebeld en de eigenaar kwam op een scootertje ons de weg wijzen naar zijn zaakje, een winkeltje van 3x3 meter volgepropt met tweedehands naaimachines. Hij had slechts 1 lockmachine van een prima Japans merk. Het duurde even voordat deze uit het winkeltje getoverd was en daarna kwam een monteur die per telefoon

opgeroepen werd de machine bedrijfsklaar maken. In een wip was het gebeurd en de machine liep als een zonnetje. Daarna werden de onderhandelingen gestart, telefonisch met de sewingmaster en de verkoper en werd de deal gesloten. Daarna naar de stoffenmarkt waar Indra zich helemaal kon uitleven met drie mannelijke tassendragers. Helaas kun je als blanke niet alleen op de markt rondlopen dus werden de mannen op de proef gesteld want je moet maar kunnen kiezen tussen al die stoffen. Beladen met stoffen en ventilatoren gingen we terug naar de auto voor een loodzware tocht terug in het pikkedonker. Doodmoe na 14 uur werken snel naar bed maar onze doel was geslaagd, one lock machine, 2 vans and a lot of fabrics!

De laatste dagen

Het einde komt in zicht en dat is goed, de vermoeidheid is groot, bijna elke dag zijn we lange dagen in touw. Naast ons hotel is een ziekenhuis en John wil daar nog graag een kijkje nemen. Hij meldt zich bij de poort waar een beveiligder verveeld voor zich uit zit te staren. Op de vraag of hij naar binnen mag, vertelt de beveiligder dat John hem eerst moet betalen(!). Echter na het noemen van het toverwoord 'I am from a NGO' liep hij op een draf weg en was hij zo op het kantoor bij de directeur van het ziekenhuis. De directeur leidde hem rond en hij dacht hier moet je niet liggen als je wat mankeert. Een vrouw lag doodziek op een matras op de grond, hij kwam langs een man wiens voet net geamputeerd was, maar de patiënt was er nog best vrolijk onder. Voor John het wist stonden we op de operatiekamer waar een team artsen stonden te opereren. Ze keken vestoord op en John begreep wel dat ze dat niet heel erg op prijs stelden, maar toen de directeur meldde dat de vreemdeling van een NGO was zeiden ze dat we welkom waren. Het zag er niet heel prettig uit dus maar snel de benen genomen.

De laatste avond in SB organiseerden we in het Queenhotel een good bye feestje. Alberta de hotelmanager vond het geweldig om het te regelen. Al onze contactpersonen waren aanwezig en we hadden voor iedereen een kadootje, een setje scheerspullen voor de heren, zeep of shampoo voor de dames en de schoolhoofden krijgen mooie hardloopschoenen van een bekende hardloper uit Nederland. We deelden leuke en grappige verhalen uit en spraken uit dat we blij zijn met onze samenwerking. Wie weet wanneer we deze prachtige mensen weer gaan zien.....

De volgende ochtend vroeg uit de veren om de loodzware tocht richting Accra te ondernemen, weer die gaten in de weg weer die hobbels en drempels en al die checkpoints, we are a NGO, have a nice day! Zo kwamen we weer aan in de miljoenen stad Accra waar we afgedraaid het hotel binnen liepen. Wederom een hindernis te nemen omdat er een trouwfeest aan de gang was met oorverdovende muziek, nee dat kunnen we niet meer aan, wij hebben heel veel rust nodig. De hotelmanager moest plechtig beloven dat dit lawaai van korte duur was en gelukkig werd de muziek na een uurtje uitgezet en storten we ons op de heerlijke luxe kingsize tweepersoonsbedden om er vervolgens niet meer van af te komen.

We hebben amper tijd gehad om te shoppen dus gaan we in Accra naar een toeristisch centrum met vele tentjes en kraampjes waar je Ghanese producten kunt kopen. Als we op de markt verschijnen komen de marktkoopmannen op ons af als vliegen op stroop. Ze hebben inderdaad allemaal mooie spullen en ze willen heel graag dat we hun tentje komen bezoeken. Ben de chauffeur helpt ons heel goed en maakt alle deals. We vertrekken met kleden, slabestek, T-shirts en armbanden en de kooplieden zijn in hun nopjes. We vetrekken op tijd richting het vliegveld en dan kunnen we uiteindelijk 's avonds om 22.00 uur het vliegtuig in en kan de nachtvlucht beginnen. Voldaan kijken we terug op een bijzondere reis en we hebben alles gedaan wat we moesten doen in het belang van de schoolkinderen van Sefwi Bekwai. Thuis gaan we aan de hand van onze aantekeningen bepalen welke van de 14 scholen we eerst gaan helpen. Het is een voorrecht om dit werk te kunnen doen, maar dit kan alleen maar met de noodzakelijke hulp en steun van onze schoolsupporters. Allemaal enorm bedankt!

Oktober 2017

John en Indra Van Deemter
Samuel Sampene Ampofo
Esther Aniwaa

Ps.

Speciale dank aan:

Alle donateurs "schoolsupporters"
Emmaus Bilthoven, Utrecht
Werkplaats kindergemeenschap te Bilthoven
Willems-koopfonds Biddinghuizen
EkoPlaza te Bilthoven
Moos te Bilthoven